

Միսաք Մեծարեւնց

Նավակները

Նավակներ մեկնեցան ամենն ալ, բաղձանքով ակաղծուն.
հեռացան ամենն ալ՝ ծրփանուտ Երազիս ափունքեն.
անձուկին բոցը զիս պաշարե՛ց. Ըսպասման հիվա՛նդն եմ.
հոգեսարս դողերով և հուրքով միշտ ցայգերն են հրդի.
գիշերներն ես համբուն կը սպասեմ ծիրանի այն դարձին.
ու ցայգուն ալ կ'անցնիմ ավազուտ ափունքեն՝ դողահար՝
սրտաթափ ու խանդոտ երազի կայծերով առլըցուն:
Դարձուցե՛ք նավակներս հողմավար, ջրանո՛ւյշ պայիկներ,
դարձուցե՛ք նավակներս դյութավար, իրիկվա՛ն հովիկներ...: